

Младина

списание за дѣца.

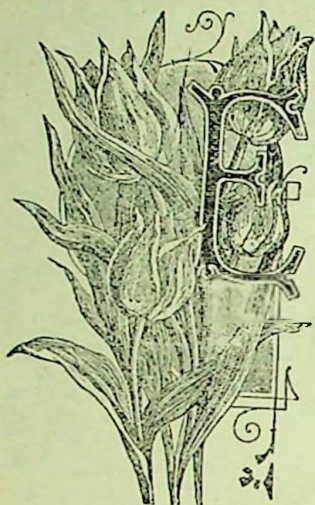
ЕСЕНА КАРТИНКА.

*Нѣма вече задухъ, жега,
Нѣма лѣтни морини;
Слабо слънцето прѣпича,
Накжсяватъ дълги дни.*

*Въ запустѣлата градинка
Птичка спрѣ да пѣй,
Сѣверниятъ вѣтъръ почна
Силно пакъ да вѣй.*

*Пожълтѣха и се ронятъ
Горскитѣ листа,
Южни гости отлетѣха
Въ топлинѣ мѣста!*

Теменужковъ.

Малката ученичка.

то вече единъ мѣсецъ отъ какъ Еленка редовно ходи на училище. Съ какво нетърпене тя очакваше, кога ще я запишатъ! . . . Най-послѣ този день дойде и сега тя е ученичка въ първо отдѣление.

Еленка е много доволна, защото въ училището има много момиченца като нея. Тѣ скоро се запознаха, сближиха и започнаха заедно да ходятъ и да си играятъ. Сутринъ Еленка става най-рано отъ всички въ класи. Приготвява се и бърза за училището. И какъ да не бърза, когато учителя имъ разказваше такива хубави приказки и тѣй мило и любезно имъ говорѣше! . . .

Ала нейната радостъ бѣше още по голѣма, когато ѝ купиха нова плоча, писалка и гѣба. Сега тя ще се учи да пише. Съ голѣмо внимание Еленка слушаше всичко, каквото учителя имъ кажеше да пишатъ и гледаше да го напише хубавичко. Най-напрѣдъ започнаха съ чертички, точки и пр.

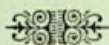
Учителя бѣше доволенъ отъ работата на Еленка, защото тя не бързаше а съ най-голѣмо търпене и внимание пишеше зададеното.

У тѣхъ тя изтриваше написаното и на ново

го написваше. Не хареса ли нѣщо, ще го изтрие
два три пѣти, до като го напише както трѣбва.
А днесъ, като се върна отъ училището, тя по-
моли сестра си Иванка да види какъ пише но-

во-зададеното имъ отъ учителя, защото ѝ се виждаше, че не го прави хубаво. Учителя имъ бѣ далъ да пишатъ „камшиче на горѣ“. Иванка поправи грѣшкитѣ на сестра си и тя започна да ги пише по-хубаво.

Какъ се прѣхранватъ хората.

III.

Доста голѣма частъ отъ бѣлгаритѣ изкарватъ своята прѣхрана отъ разнитѣ занаяти. Минете по улицитѣ на който и да било градъ, вий ще чуете отъ двѣтѣ си страни чукане, ще забѣлѣжитѣ приведени хора надъ парче кожа или платъ и пр; това сж: обуцари, бѣкърджиин, шивачи, вапцари, бжчвари, кожухари, грѣнчари, дѣрводѣлци, ковачи, колари, тенекеджии и какви не щѣте още занаятчиин. Какъ се прѣхранватъ тия хора, малцина знаете.

Занаятчиинтѣ сж хора, които изкарватъ разни прѣдмети, съ които човѣктъ си служи въ живота. Прѣди 20—30 години, когато въ Бѣлгария не се внасяха отъ другитѣ дѣржави разни прѣдмети, занаятчиинтѣ се прѣхранваха по лесно. Днесъ тѣхния животъ е по-тежъкъ, както на земледѣлцитѣ и кираджиинтѣ. Въ другитѣ дѣржави има много и различни фабрики. Разнитѣ прѣдмети отъ тия фабрики се товарятъ на желѣзници, параходи, та бѣрзо и евтино се донасятъ у насъ. Изработенитѣ въ фабриката прѣдмети, макаръ и по слаби, но като по красиви и евтини, се хар-

чатъ по-вече отъ тия, що сж работятъ на ржка. По тази причина нашитѣ занаятчи сж принудени да продаватъ съ малка печалба своята стока. Ето защо мнозина занаятчи напущатъ занаята си и отиватъ да си търсятъ друга работа.

По заможнитѣ пѣкъ занаятчи работятъ съ много работници. И живота на тѣзи работници е много тежъкъ.

Отъ нѣколко години насамъ разнитѣ занаятчи започнаха да си основаватъ *дружества*. Занаятчинитѣ търсятъ за чираци свършилитѣ поне основно училище. Ето защо, който ще трѣбва да пзучи нѣкой занаятъ, трѣбва да е свършилъ най-малко IV отдѣление.

Малката кжщовница.

1.

Цапкината майка драга
Хвали Цапка често,
Че е нейпа тя отмѣна
И на нейно мѣсто.

2.

Сутринъ кжщата помита,
Чашитѣ омива
И водица бистра, студена
Слѣдъ това налива.

3.

Грабне книжки, въ кърпица ги
Шарена тя върже,
Вземе „сбогомъ“, къмъ школото
Се отправа бърже.

4.

А въ школото всички знаятъ
Че е кротка, умна,
Че е Цапка най-прилежна
И най-сладкодумна.

5.

И дома е тя такава
И тамъ тя е сжща,
„Добъръ-депъ“ па всички казва,
Щомъ се въ кжщи връща.

6.

По челото, надъ очитѣ
Я цѣлува татко,
Па я гали, и я милва
И мълви ѝ сладко.

7.

Тя го слуша и го гледа
Все въ очитѣ черни
И приема таткови си
Думи скѣпи, вѣрни.

8.

—Цанке, съ татка отидете
На пазаря двама . . .
Па зарежда що да купятъ
Нейна мила мама . . .

9.

Плодове, кокошки, месо
Хлѣбецъ, . . . безъ забава
Накупуватъ; тя се връща,
Татко ѝ остава.

1905 г.

Л. Вобенски

Двѣ братчета.

Владимиръ и Борисъ сж двѣ малки братчета. Всѣки день тѣ си играяха у тѣхъ на двора. Веднажъ си бѣха устроили една много хубава игра и се бѣха увлѣкли въ нея. Дойде обѣдъ. Майка имъ ги повика; тѣ веднага оставиха играта, отидоха въ кѣщи и седнаха да обѣдватъ.

Едно просяче ходѣше отъ кѣща въ кѣща и се молѣше да му дадатъ малко хлѣбъ. То бѣше много гладно, ала никой му не даде нищо за ядене и. гдѣто отидѣше, все го пѣдѣха. Най-послѣ то влѣзе въ дома на тия братчета. Тѣ още обѣдваха. Съ просѣзлени очи и трѣнерящъ гласъ просячето едвамъ продума: „Моля ви, за Бога, дайте ми малко хлѣбецъ, че съмъ много гладенъ: отъ два дена нищо не съмъ турилъ въ устата си!“

Борисъ и Владимиръ се спогледаха; тѣ разбраха лошото му положение отъ глада. станаха и му дадоха отъ всичко по малко, каквото имъ бѣ дала майка имъ за ядене

Просячето имъ благодари и излѣзе, а тѣ седнаха пакъ да обѣдватъ — още не бѣха се нахранили.

Въ това врѣме майка имъ стоеше на страна. Тя видѣ всичко това, зарадва се и каза:

„Дѣца мои, вие сега направихте една добрина: нахранихте едно просяче, което бѣше много

огладиѣло. Правѣте винаги така и Богъ ще ви награди!“

Дѣцата, зарадвани отъ думитѣ на майка си, благодариха ѝ, станаха и отидоха да играятъ пакъ на двора.

Неприятели на жабата.

иналата година Тодоръ Атанасовъ бѣше въ III отдѣление. Отъ прѣподаденото по *естествознание*, той научи за жабата, че тя не е никакъ врѣдителна за човѣка както си мислятъ нѣкои неучени хора. Когато не бѣше още ученикъ и той мислѣше, че жабитѣ сѣ голѣми неприятели на човѣка, защото го кълнатъ, отъ което го постигали разни злини. Тогава той ги прѣследваше и ги биеше, кждѣто ги намѣри. Но сега той знае, че жабитѣ не кълнатъ, а се надуватъ при ушитѣ, когато дишатъ. Отъ уроцитѣ по *естествознание* Тодоръ се запозна и съ най-голѣмитѣ неприятели на жабитѣ — щъркѣтъ, водната змия и до нѣйде сомѣтъ. Но прѣзъ ваканцията той научи още едни нови неприятели на жабата.

Ето каква случка разказа той на своитѣ другари:

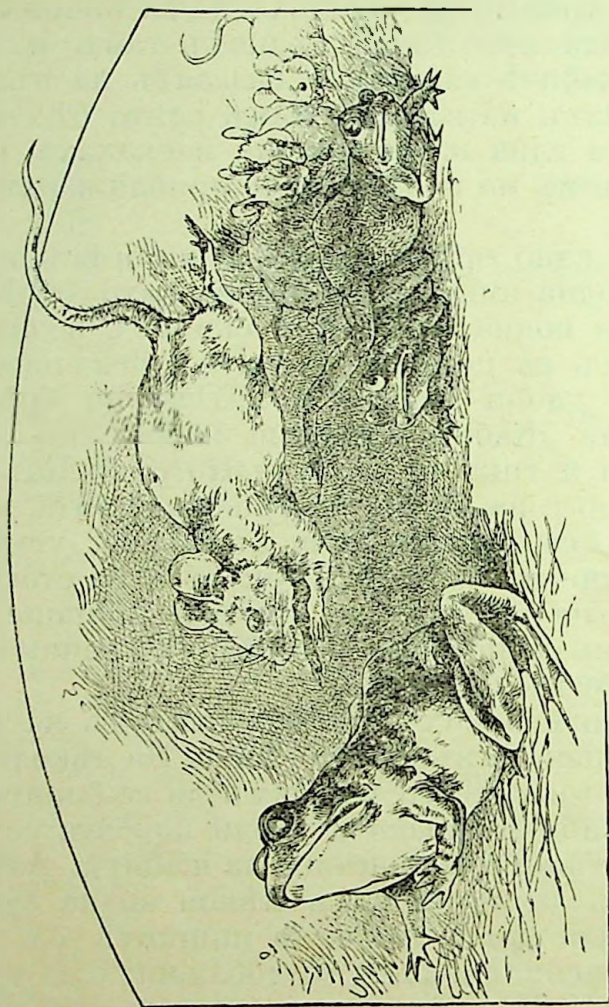
„Прѣзъ м. юлий т. година, отидохме съ татя

на ливадата да обърнемъ покосеното сѣно, за да изсъхне по скоро. Азъ обърнахъ само 5—6 купчета сѣно и се уморихъ, а тати обърна всичкото. Прѣзъ това врѣме отидохъ да си почина на брѣга на близкото блато. Седнахъ тамъ и гледахъ какъ жабитѣ влизатъ и излизатъ на вѣнъ да се прѣпичатъ на слѣнце. Тамъ гдѣто бѣхъ, нѣмаше нито една жаба: всички наскакаха въ блатото, щомъ ме видѣха да се приближавамъ къмъ тѣхъ.

По едно врѣме, на срѣщния брѣгъ, виждамъ една водна змия да се спуща като стрѣла върху една водна жаба. Азъ скочихъ веднага и се затекохъ на помощъ. До като стигна на мѣстото, змията улови жабата и излѣзе на брѣга да я поглѣща. Жабата крякаше жално, но тя немилостивно я тикаше къмъ гърлото си. Като наближихъ до това мѣсто, издебнахъ змията, ударихъ я силно съ тоягата си и тя едвамъ успѣ да се прѣмъкне въ блатото. Горката жаба стоеше като умрѣла на мѣстото си, едвамъ дишаше. Слѣдъ малко тя се посѣвзе и съ бавни крачки сполучи да влѣзе въ блатото.

Като избавихъ жабата, отидохъ на почивка подъ близката върба, на сѣнка. На нѣколко крачки отъ това мѣсто виждамъ да се борятъ единъ купъ жаби и *мишки*. Покрай борбата се чуватъ пакъ отчаянитѣ крясъци на жабитѣ. Азъ си помислихъ да не би пакъ нѣкоя водна змия да е нападнала друга жаба, та мишките сж отишле да я спасяватъ. Кога се доближихъ до купа, що да видя!? Нѣколко полски мишки се нахвърлили върху излѣзлитѣ на припѣкъ жаби и ги душатъ при главата.

Мишките, щомъ ме забѣлѣзаха, оставиха жабитѣ и хукнаха да бѣгатъ. За единъ мигъ всички се изпокриха въ дупките си. А горките жа-

би едвамъ шаваха на мѣстото си. Повечето отъ тѣхъ бѣха изпогризани до половината отъ остри-

тѣ зѣби на мишкитѣ. Отъ този день азъ вече зная, че жабитѣ иматъ още едни неприятели — това сѣ полскитѣ мишки, които живѣятъ край блатата“.

Това сѣщото знаятъ вече и съученицитѣ на Тодора.

РАДКА.

*Нейна баба я обича,
Че на нея тя прилича :*

*Че е кротка работлива.
И прилежна, много жива*

Тя на седемъ е години;
Нейнитѣ очишки сини

Всѣкога сѣ тѣ засмѣни;
По странички ѣ червени,

Стѣкашѣ цѣвналѣ е макѣ аленѣ;
Погледѣ има милѣ и галенѣ,
Сѣ него си печели Радка
По цѣлувка блага, сладка. . . .

Очилата е турила
Днесѣ на своѣта баба мила;
Майчинѣ си чорапѣ е взела —
Виждете, какѣ е тя заплела.

Или книжка ще разгърне,
Куќлата си ще прѣгърне,

Па ще почне тихо, леко
Да ѝ сочи редче всѣко. . . .

Ще я учи, ще ѝ казва,
Сладко ще ѝ тя приказва. . . .

И ще свърши: — „Отъ тази книга,
Този урокъ ни днеска стига!“

1905 год.

Теменужковъ.

На учение.

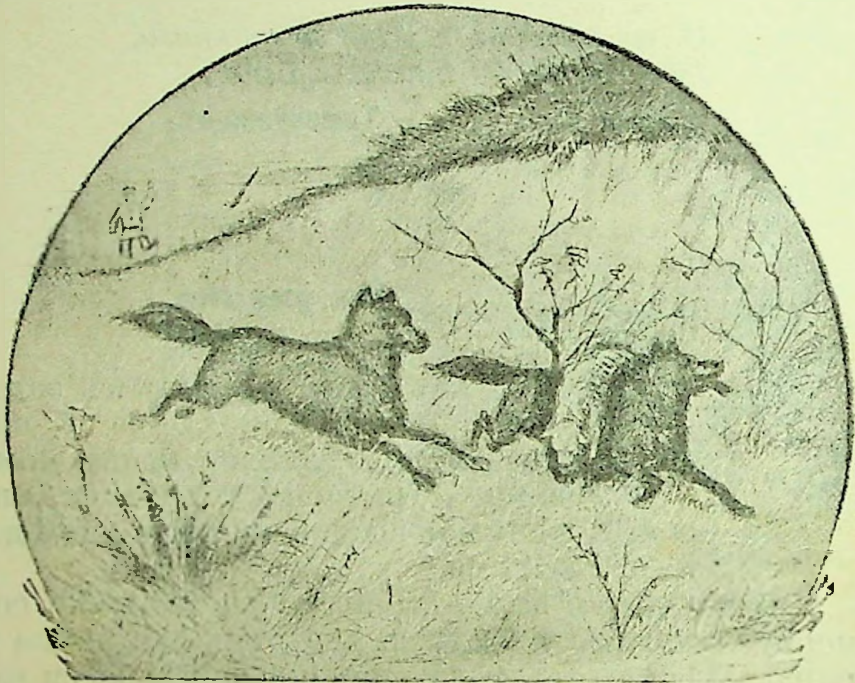
Ървя изъ пѣтя и слушамъ задъ мене викъ. Обърнахъ се и видѣхъ въ полето едно малко момченце — овчарче, какъ тича, вика и показваше на нѣщо прѣдъ себе си.

Погледнахъ къмъ страната, на кждѣто сочеше овчарчето и видѣхъ два вѣлка — майка и синъ. Младия отъ тѣхъ носѣше на гърба си едно малко ягне, което здраво държеше за крака съ остритѣ си зѣби. Стария — майката, тичаше задъ него.

Като видѣхъ вѣлцитѣ, спуснахъ се слѣдъ тѣхъ, заедно съ момченцето, и силно, колкото ми гласъ държеше, завикахъ. На нашитѣ вико-

ве се притекоха селяни, придружени отъ кучетата си.

Като забѣлѣза стария вѣлкѣ толкозѣ хора, а при това и крѣвнитѣ си неприятели— кучетата, настигна младия, взе отъ него ягнето, метна го на своя гърбѣ и хукнаха съ всичката си сила. Така тѣ се отдалечиха отъ насѣ и изгубиха отъ очитѣ ни.

Тогазѣ всички се спрѣхме и овчарчето ни разказа какѣ станала тазѣ работа. Най-напрѣдѣ изѣ гжсталака изкочилѣ голѣмия вѣлкѣ, огледалѣ се на около си внимателно и, като стрѣла спустналѣ се верѣдѣ стадото. Той грабналѣ едно отъ ягнетата, което първо му се изпрѣчило

на пѣтя, метналъ го върху си и го отнесълъ. На срѣща му, отъ мѣстото гдѣто изкочилъ, го присрѣщналъ младия и още не опитенъ вълкъ. Като се поотдалечили малко, стария вълкъ далъ ягнето на сина си да го носи, а самъ той го слѣдвалъ отъ близо. А като видѣлъ опасността, оставилъ учението за другъ пѣтъ и самъ вземалъ ягнето, за да избѣгатъ по лесно.

Пѣтуване по море.

Македонското въстание прѣзъ 1902 година има твърдѣ лоши сѣтнини за българското население въ тази нещастна земя. Много невинни хорица бидоха изклани отъ звѣроподобния турски войникъ. Цѣли села се ограбиха и запалиха отъ тѣхъ, та днесъ прѣдставляватъ едно грозно пепелище.

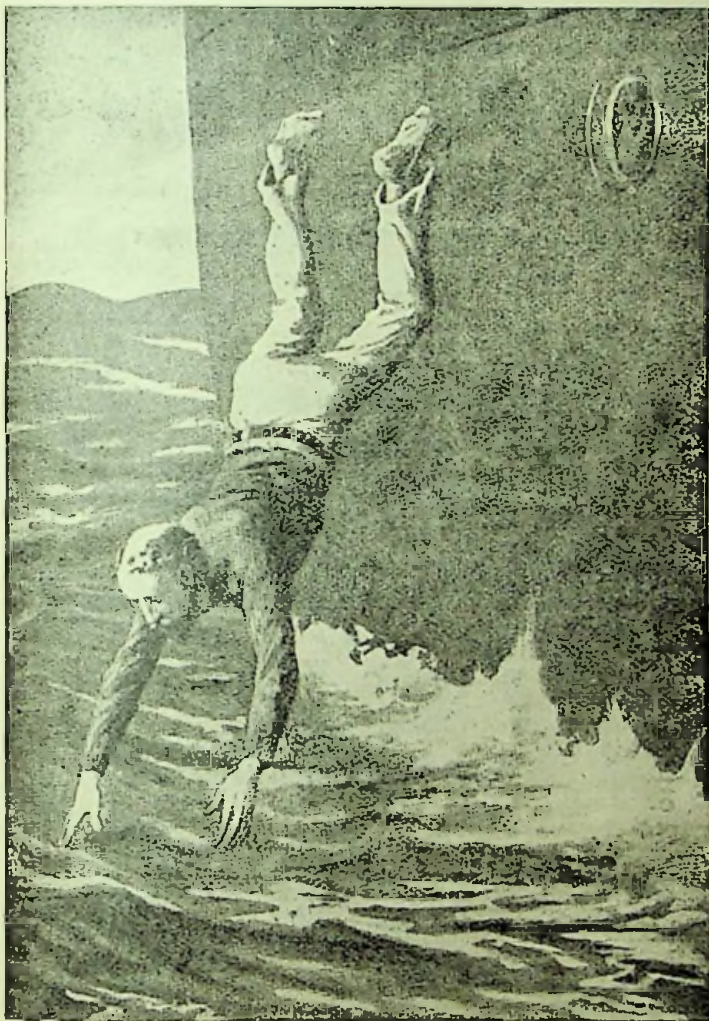
Българитѣ, като видѣха, че за тѣхъ нѣма вече добъръ животъ въ милата имъ Македония, оставиха жилищата си и избѣгаха въ близкитѣ свободни държавици. Повечето отъ тѣхъ додоха въ България, една малка частъ избѣгаха въ Сърбия, а нѣкои богаташи заминаха за Англия.

Единъ отъ тѣзи богати хора бѣ и Солунскиятъ жителъ Т. Една сутрина рано, въ края на м. октомврий, той съ сѣмейството си се качва на единъ английски параходъ и трѣгва за Лондонъ, дордѣ се умири родината му.

Въ начало врѣмето бѣше тихо, небето ясно и морето гладко, като лицето на огледалото. Но

слѣдъ обѣдъ задуха силенъ сѣверенъ вѣтръ; морето се развълнува и корабътъ започна да се качва на върховетъ на вълнитъ и слѣдъ туй да се спуца на дъното имъ. Въ това врѣме пжтниците се прибраха къмъ срѣдата на кораба, за да не паднатъ въ морето отъ силното люпкане на кораба. Набожнитъ пжтници постоянно гледаха къмъ небето и просяха милость и помощъ отъ Бога. Нѣкои отъ пжтниците до толкова се уплашиха, щото не знаяха какво да правятъ. Така се бѣше уплашила и жената на Т. Тя за брави, че води съ себе си 5 годишното дѣте, та и не го потърси въ най голѣмата опасность Горкото дѣте, оставено безъ родителска помощъ, стоеше слисано на края на кораба. А въ това врѣме бащата се луташе между изплашенитъ пжтници, дано види нѣкъдѣ дѣтето си. Най-сетнѣ той го намѣри . . . Но дордѣ се приближи до него, една силна вълна тласна кораба въ една пропасть и дѣтето падна въ морето . . . Горкиятъ баща! Да се хвърли въ морето да го избави и той ще загини! „Какво ли да правя сега?“ — думаше си той. Но до както се рѣши какво да прави, единъ младъ господинъ (по долни дрехи) се хвърли слѣдъ дѣтето въ морето тъкмо на онова мѣсто, къдѣто то бѣше паднало. Другъ единъ отъ моряцитъ му спусна спасително *каучуково колело*; той го закрѣпи на шията си и почна да търси дѣтето. Всички забравиха своята опасность и чакаха да видятъ какво ще стане съ дѣтето и моряка. Слѣдъ нѣколко минути морякътъ издигна на ржцѣ трупа на дѣтето. Тогава другитъ моряци спуснаха въ морето вжжана стълба, а той съ дѣтето, съ голѣма мъжа едва се изкачи на кораба.

Всички мисляха, че дѣтето е удавено. Но
лѣкарьтъ, който постоянно пътуваше съ този

корабъ, за даване помощъ на пътниците кога
се разболеятъ, каза, че дѣтето е живо. И наис-

тина, слѣдъ $1\frac{1}{2}$ часъ дѣтето се съвзе и почна да говори.

За тази храбростъ морякътъ биде награденъ отъ бащата съ пари, а отъ Английския кралъ — съ златенъ медалъ. Слѣдъ двѣ години, когато се потуши възстанието, г. Т. се завърна въ Солунъ и сега върши свободно своята житна търговия.

Дѣдо и внуче.

— Виченце,

Весело момченце,

Я ела насамъ!

Стои при менъ!

Дѣ се губишъ цѣли день,

Че те азъ незнамъ?

— — —

— Ето ме.

Ний съ Петранка шетаме,

Къжи правимъ кой . . .

— Хубаво,

Но, дѣтенце любаво,

Сега тукъ постой.

— — —

— Що ми е?

Нѣщо не добро ми е:

Старъ човѣкъ съмъ, знай.

— Я за днесъ

Ми водица ти донесъ,

Па тогасъ играй.

Ц. Калчевъ.

Обичниятъ Иванчо.

Иванчо е дѣте на бѣдни родители. Тѣ ра-
ботятъ чужда работа, за да набавятъ хра-
на и облѣкло за тѣхъ и тритѣ си дребни дѣца.
Тѣхъ всѣкой ги обича заради *трудолюбието* и
честността имъ. Отъ дѣцата Иванчо е най-го-
лѣмото.

Миналата година Иванчо постѣпи въ първо
отдѣление Той внимаваше, когато учителя раз-
казваше нѣщо, и извършваше всичко, каквото
му се порѣча. Отъ общината му дадоха плоча
и букварче по бѣдностъ. Иванчо посѣцаваше
редовно училището. Научи се да чете, пише,
смѣта и разказва най-добрѣ отъ всичкитѣ си
другари Той по-малко играеше, а по-вече се за-
нимаваше.

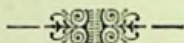
Обичаше той много съученицитѣ си, но и
тѣ го обичаха и не го забравѣха. Прѣзъ годи-
ната по богатитѣ другарчета му даваха ту хлѣ-
бецъ, ту писалки, или по четире, петъ стотинки
да си купи нѣщо.

Съ много добъръ успѣхъ свърши Иванчо
първото отдѣление. Родителитѣ му още повече
му се радваха. Прѣзъ *ваканцията* Иванчо стое-
ше въ къщи при малкитѣ си братчета, а роди-
телитѣ му ходѣха да работятъ.

Още на първия день отъ новата учебна го-
дина той отиде въ училището да се запише. Не-
му е драго и весело, че тази година е въ второ
отдѣление и че пакъ е при сѣщия си учителъ
и веселитѣ си съученици.

Слѣдъ двадесетъ дни другарчетата му си купиха втора читанка. И нему общината даде. Много се зарадва Иванчо, че добритѣ хора и тази година не го забравиха. Заучи се той по-добрѣ отъ миналата година.

Веселъ е Иванчо, весели сѣ другаритѣ му, весело е цѣлото отдѣление.

Есень.

Измина се веселото топло лѣто. Сега врѣмето е ту топло, ту студено. Започнаха често да падатъ и мъгли по земята. Сутринъ вмѣсто *бисерна* роспаца имаме *кристална* слана. Не се чуватъ вече сладкитѣ гласове на веселитѣ ранобудни птички. Гората запустя. Ни щъркели, ни лястовички се вече мъркатъ по небето. Студѣтъ ги пропѣди въ далечнитѣ топли страни.

Нѣма вече сочната крѣхка трѣвница, ни лѣтнитѣ сѣнки и зеленитѣ поленки. Вчерашното усмихнато цвѣтенце днесъ тъжно си главичка навело, като че плаче.

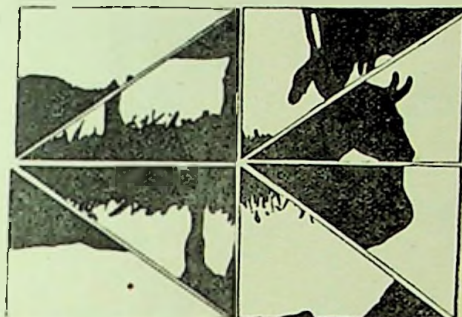
Листата на дрѣветата пожълтѣха и започнаха да капятъ.

Всичко отъ полето е прибрано. По нивитѣ се мъркатъ само орачи. Тѣ оратъ и сѣятъ зимнина. Водата въ рѣкитѣ и потоцитѣ започва отъ день на день да се увеличава.

Сега е есень. Всѣкой се труди и бърза да си набави брашно дърва и други домашни потребби, до като не е дошла студена люта зима.

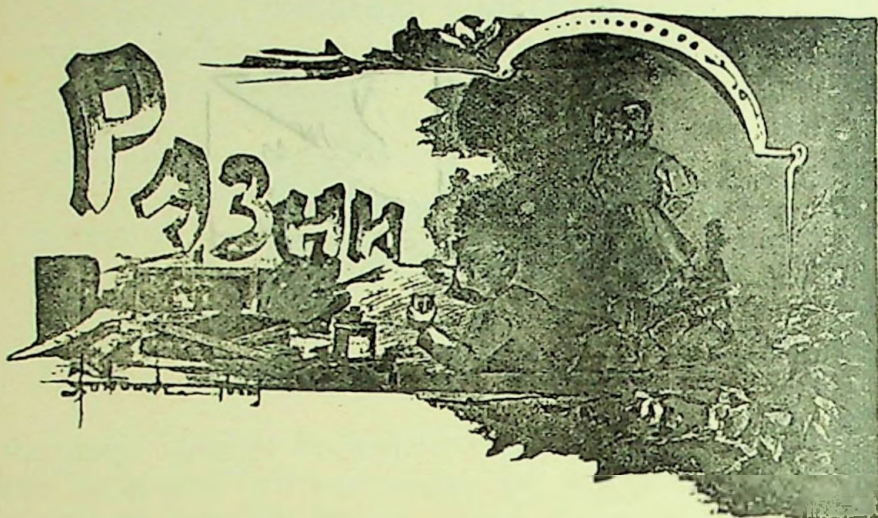

Съставна картинка.

Гурете надъ този чъртежъ тънка, прозрачна книга и си напишете съ моливъ, или мастило, всичкитѣ черни части на тази рисунка. Послѣ изрѣжете по бѣлитѣ линии 8 триъгълника. Отъ тѣзи триъгълници съставете рисунка, която да ни прѣдставлява *крáva*.

1. **Хартия отъ картофени стебла.** Напослѣдъкъ нѣкои фабрики сѣ започнали да правятъ хартия отъ стеблата на картофитѣ, като по-евтини. Слѣдъ като изкопаятъ картофитѣ, събиратъ стеблата имъ и по сѣщия начинъ както и отъ другитѣ материяли — вѣхти парчета и пр., приготвяватъ и отъ тѣхъ хартия. Получената хартия отъ картофенитѣ стебта била по трайна и нѣмала никакви влакна. Тѣзи опити сѣ правени въ Холандия.

2. **Жълтитѣ есени листа.** Въ Парижъ, Франция, отъ окапалитѣ жълти есени листа сѣ започнали да приготвяватъ новъ *горетеленъ* материалъ. Изнамѣрили сръдство да прѣсуватъ (нареждатъ и ги прѣтискатъ съ особени машини) сухитѣ листа и да пригототвятъ особенъ видъ гориво.

1. Отъ слѣднитѣ букви напишете името на едно списание: л, а, д, а, н, м и.

П-въ.

2. Отъ името на кой български царь, би трѣбвало да се махнатъ началнитѣ двѣ букви, за да се получи онова нѣщо, което е най-нуждно на хората?

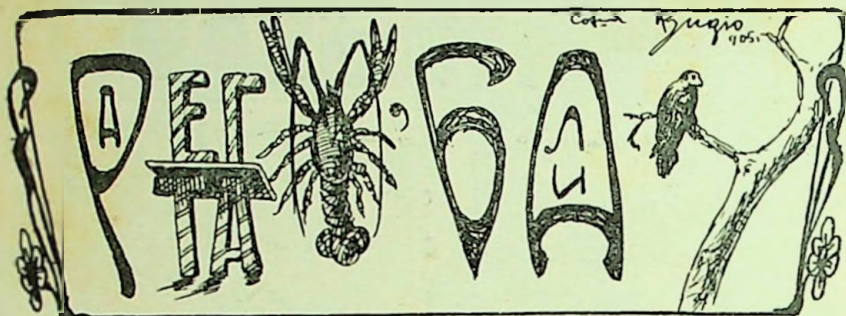
Тем-въ.

3. Размѣстете тия деветъ срички, така щото да се четатъ отъ горѣ надолу и отъ лѣво на дѣсно едни и същи думи.

Пждижджжъ.

ко	ка	ка
со	со	ли
ли	ви	на

4. Ребусъ.

5. Картина въ картина.

Кого търси хазяина на тази градина?

Рѣшение на задачитѣ отъ VII книжка: 1) 36 монети. 2) Варна. 3) Далечно е коледа.

Редактврѣ: Н. Михалевъ.

Младина

списание за дѣца.

ЗИМА

Мина, мина хладна есенъ,
 Нѣма вече топли дни,
 Нѣма цвѣте, нѣма тѣсенъ—
 Гарвани летятъ едни.

Вечъ нивята запустѣха,
 Студъ гората ослани;
 Мили птички отлетѣха
 Горѣ въ топлинѣ страни.

Спи рѣчицката шумлива
 Тѣсно дръме глухий лѣсъ;
 Стѣка живина се скрива —
 Снѣгъ се сипи отъ нощесъ.

Зима, зима пакъ настѣна,
 Стѣки празникъ веселби;
 Мама даде озарана
 Новитѣ ни аби.

Перуцъ.